

Книгата на Даниил – номер седемдесет и осем

Разкриване на четирите мерзости: историческият паралел на бунта в лаодикийския адвентизъм

Jeff Pippenger

2024-02-11

Историята на амореите е използвана, за да илюстрира времето, когато Божият гняв се изпълнява над лаодикийския адвентизъм. Сестра Уайт посочва, че Божието време за изпълнение на Неговото наказание е същото в последните дни, когато сто четиридесет и четирите хиляди са запечатани, както беше, когато Бог изля Своя гняв върху амореите. Тя заявява: „Макар че“ народът на амореите „се отличаваеше със своето идолопоклонство и поквара, той още не беше напълнил чашата на своето беззаконие... Състрадателният Създател бе готов да търпи тяхното беззаконие до четвъртото поколение. Тогава, ако не се видеше промяна към по-добро, Неговите съдби трябваше да паднат върху тях. С безпогрешна точност Безкрайният и днес държи сметка на всички народи. Докато Неговата милост се предлага с призови към покаяние, тази сметка ще остане открита; но когато числата достигнат известна сума, която Бог е определил, започва служението на Неговия гняв. Сметката се затваря. Божественото дълготърпение престава.“

Сестра Уайт ясно свързва служението на Божия гняв против лаодикийския адвентизъм по време на илюстрацията на запечатването на сто четиридесет и четирите хиляди у Езекиил като започващо, когато чашата на тяхното беззаконие се напълни, а чашата достига пълнотата си в четвъртото поколение. Цялата тази информация е изложена в контекста на видението, започнало в осма глава, което представя четири нарастващи мерзости.

Тогава ми каза: Сине човешки, подигни сега очите си към север. И аз подигнах очите си към север; и ето, на север, при входа на олтарната порта, стоеше този образ на ревността. И ми каза още: Сине човешки, виждаш ли какво вършат? Големите мерзости, които Израилевият дом върши тук, та да се отдалеча далеч от светилището Си? Но обърни се още веднъж и ще видиш по-големи мерзости. И ме доведе до входа на двора; и когато погледнах, ето, дупка в стената. Тогава ми каза: Сине човешки, прокопай сега стената. И когато прокопах стената, ето, врата. И ми каза: Влез и виж нечестивите мерзости, които вършат тук. И аз влязох и видях; и ето, всякакви образи на пълзящи твари и гнусни зверове, и всички идоли на Израилевия дом, изобразени по стената наоколо. И пред тях стояха седемдесет мъже от старейшините на Израилевия дом, а сред тях стоеше Язания, син на Шафан, всеки със своята кадилница в ръката си; и гъст облак от тамян се издигаше. Тогава ми каза: Сине човешки, видя ли какво вършат старейшините на Израилевия дом в тъмнината, всеки в стаите на своите изображения? Защото казват: Господ не ни вижда; Господ е оставил земята. Каза ми още: Обърни се пак и ще видиш по-големи мерзости, които вършат. После ме доведе до входа на портата

на Господния дом, която беше към север; и ето, там седяха жени и оплакваха Тамуз.

Тогава ми рече: Видя ли това, сине човешки? Обърни се още веднъж и ще видиш по-големи мерзости от тия. И ме въведе във вътрешния двор на дома Господен; и ето, при входа на храма Господен, между притвора и олтара, имаше около двадесет и пет мъже, с гръбовете си към храма Господен, а лицата си към изток; и се покланяха на слънцето към изток. Тогава ми рече: Видя ли това, сине човешки? Малко ли е за Юдовия дом, че вършат мерзостите, които вършат тук? Защото напълниха земята с насилие и пак се върнаха, за да Ме разгневяват; и ето, турят клонката към носа си. Затова и Аз ще постъпя с ярост: окото Ми няма да пощади, нито ще покажа милост; и ако викат в ушите Ми с висок глас, пак няма да ги послушам. Езекиил 8:5–18.

След като на Езекиил бе показана първата мерзост — поставянето на образа на ревността при входа на портата на олтара, — му бе съобщено, че ще му бъдат показани още по-големи мерзости от образа на ревността. Втората мерзост е представена чрез тайните стаи, където ръководителите, представени като старейшините, възнасят молитва, представена чрез тамян, и заявяват, че Господ е оставил земята и не ги вижда. Но на Езекиил бе съобщено, че ще види още по-големи мерзости и от тези.

Третата мерзост е представена чрез „жени, които плачат за Тамуз“, но има още по-голяма мерзост от нея, защото четвъртата мерзост разкрива водачество от двадесет и пет мъже, които се покланят на слънцето с гръб към храма.

В четвъртата мерзост се произнася, че „старите мъже“, „наповниха земята с насилие и пак се връщат, за да Ме разгневяват; и ето, турят клончето до носа си“. „Денят на раздразнението“ е денят, когато Божието служение на гняв започва, както стана с древния Израил, когато те отхвърлиха вестта на Исус Навин и Халев относно Обетованата земя. Отхвърлянето на запечатващата вест отбелязва момента, когато чашата на беззаконието за Ерусалим се изпълва. Исус Навин и Халев представляват малката група — онези верни малцина, които въздишат и плачат за мерзостите в църквата и в земята.

Тогава Моисей и Аарон паднаха на лицата си пред цялото събрание на обществото на израилевите синове. А Иисус, Навиновият син, и Халев, Йефониевият син, които бяха от ония, що бяха съгледали земята, раздраха дрехите си; и говориха на цялото общество на израилевите синове, казвайки: Земята, през която минахме, за да я съгледаме, е твърде добра земя. Ако Господ има благоволение към нас, тогава ще ни въведе в тази земя и ще ни я даде — земя, която тече с мляко и мед. Само не се бунтувайте против Господа и не бойте се от народа на земята; защото те са хляб за нас: защитата им се е оттеглила от тях, а Господ е с нас; не се бойте от тях. Но цялото общество каза да ги убият с камъни. И славата Господня се яви в шатъра за срещане пред всички израилеви синове. И Господ каза на Моисей: Докога ще Ме презира този народ? И докога няма да Ми вярват, при всичките знамения, които извърших сред тях? Ще ги поразя с мор и ще ги лиша от наследството им, а от тебе ще направя народ по-голям и по-могъщ от тях. Числа 14:5–12.

„Провокацията“, предизвикана от бунтовниците в Числа, а също и в Езекиил, се основава върху отказа на бунтовника да признае „знаменията“, които са били проявени.

„Знаменията“, които бяха отхвърлени във времето на Моисей, бяха „знаменията“, които предобразяваха проявлението на Божията сила в историята на милеритите. Древният Израил предизвика Бога, като отхвърли „знаменията“ на проявлението на Неговата сила в своята основополагаща история. Във времето на запечатването на сто четиридесет и четирите хиляди, съвременният Израил също отхвърля (обръща гръб на) самата основополагаща история, която трябваше да бъде „знакът“, който би им позволил да „разпознаят“ повторението на историята на Среднощния вик, което се повтаря в последните дни.

Бог допуска бунтовниците да видят повторението на проявлението на Божията сила, защото именно повторението на проявлението на Божията сила беше не само късният дъжд, но и истината, която би ги спасила, ако бяха сред онези, които обичаха истината.

Отъждествяването на четирите мерзости от Езекиил осма глава като символи на четирите поколения на лаодикийския адвентизъм е част от вестта, запечатана до последните дни и разпечатана от Лъва от Юдовото племе. Първото поколение започна с бунта от 1863 година, а двадесет и пет години по-късно, през 1888 година, настъпи бунтът, който отбеляза началото на второто поколение със символа на тайните стаи. Тридесет и една години по-късно, през 1919 година, публикуването на книгата на W. W. Prescott, озаглавена The Doctrine of Christ, отбеляза началото на третото поколение, което Езекиил бе представил като жени, плачещи за Таммуз. Тридесет и осем години след това, през 1957 година, с публикуването на книгата Questions on Doctrine, настъпи четвъртото поколение, което обозначава времето, когато бунтовниците ще се обърнат против запечатващата вест, изгряваща от изток, и ще се покланят на слънцето.

Ще започнем да разглеждаме второто поколение от бунта на лаодикийския адвентизъм, което се яви на Генералната конференция в Минеаполис през 1888 година. Важно е да помним, че и четирите мерзости на Езекиил се извършват в Йерусалим; макар да представят последователна история на бунт, те винаги се отнасят до бунта, който се извършва вътре в града, представляващ лаодикийския адвентизъм в последните дни.

„Като едно от знаменията за разрушението на Йерусалим, Христос беше казал: „И ще се появят много лъжепророци, и ще заблудят мнозина.“ Лъжепророци наистина се появиха, заблуждавайки народа и отвеждайки големи множества в пустинята. Магьосници и чародеи, които претендираха за чудотворна сила, привличаха хората след себе си в планинските усамотения. Но това пророчество беше изговорено и за последните дни. Това знамение е дадено като знак за Второто пришествие. Още сега лъжехристи и лъжепророци показват знамения и чудеса, за да съблазнят Неговите ученици. Не чуваме ли вика: „Ето, Той е в пустинята“? Не са ли излезли хиляди в пустинята с надеждата да намерят Христос? И не се ли чува сега от хиляди събрания, на които хората изповядват, че общуват с духовете на починалите, зовът: „Ето, Той е в скришните стаи“? Тъкмо това е твърдението, което спиритизмът издига. Но какво казва Христос? „Не вярвайте. Защото, както светкавицата излиза от изток и се вижда чак до запад, така ще бъде и пришествието на Човешкия Син.““ Копнежът на вековете, 631.

Тайните покои са символ на спиритизма, а втората мерзост от осмата глава на Езекиил се извършва вътре в храма, където по стените тайно бяха окачени земни образи.

И така, влязох и видях; и ето, всякакъв образ на пълзящи твари и гнусни зверове, и всичките идоли на Израилевия дом, изобразени по стената наоколо. И пред тях стояха седемдесет мъже от старейшините на Израилевия дом, а всред тях стоеше Иазания, синът на Сафан, всеки със своята кадилница в ръката си; и гъст облак от тамян се издигаше. Тогава Той ми каза: Сине човешки, видя ли какво вършат в тъмнината старейшините на Израилевия дом, всеки в стаите на своите образи? защото казват: Господ не ни вижда; Господ е оставил земята. Езекиил 8:10–12.

Езекил вижда „идолите на Израилевия дом, изобразени по стените“ на светилището, но ясно му се казва, че този бунт се извършва и вътре в „стаята на образите“ на всеки от старейшините. Бунтът в буквалния храм разкрива бунта в човешкия храм.

„Като очисти храма от купувачите и продавачите на света, Исус възвести Своята мисия да очисти сърцето от осквернението на греха — от земните желания, себелюбивите похоти, злите навици, които покваряват душата. Цитирано Малахия 3:1–3.“ Копнежът на вековете, 161.

Втората мерзост представляваше проявление на нечестие както вътре в църквата, така и в умовете на старейшините, които трябваше да бъдат пазители на църквата. Нечестието, проявено там, е нечестието на спиритизма. В дните на Ной, когато всяко въображение на човешките сърца беше нечестиво, предпотопните бяха препълнили чашата на своето беззаконие.

И видя Бог, че нечестието на човека беше голямо по земята и че всяко въображение на помислите на сърцето му беше само зло през цялото време. Битие 6:5.

Второто поколение установява кога спиритизмът е навлязъл както сред водачите на Ерусалим, така и в корпоративната структура на лаодикийския адвентизъм. Това, което „старейшините от Израилевия дом“ вършеха „в тъмнината“, „в“ своите „тайни стаи“ на „образите“, разкрива, че „всяко въображение на мислите“ на сърцата им „беше постоянно само зло“. Сестра Уайт ясно заявява, че разрушението на Ерусалим представлява края на света, а свидетелството за потопа в дните на Ной също представлява края на света. В последните дни онези, които отказват да бъдат осветени чрез истината, биват застигнати от спиритизма, както е представено чрез втората мерзост в осмата глава на Езекиил.

Втората мерзост у Езекил представя бунта, който настъпи през 1888 година, и се превръща в символ на второто поколение; но не само това — 1888 година, и всичко, което тя представлява или от което е представена, се повтори на 11 септември 2001 г. Сестра Уайт ясно посочва, че през 1888 година слезе могъщият ангел от Откровение осемнадесета глава; следователно тази история представлява времето, когато великите сгради на Ню Йорк трябваше да бъдат съборени чрез докосване от Бога и Откровение осемнадесета глава, стихове 1 до 3, трябваше да се изпълнят.

„Нежеланието да се отстъпят предвзети мнения и да се приеме тази истина лежеше в основата на голяма част от съпротивата, проявена в Минеаполис срещу Господната вест чрез братя Уагонър и Джоунс. Като разпалваше това противодействие, Сатана успя в голяма степен да лиши нашия народ от онази особена сила на Светия Дух, която Бог копнееше да им предаде. Врагът им попречи да придобият онази дееспособност, която би могла да бъде тяхна при занасянето на истината до света, както апостолите я проповядваха след деня на Петдесетница. На светлината, която трябва да озари цялата земя със своята слава, беше оказана съпротива и чрез действието на наши собствени братя тя в голяма степен е била задържана далеч от света.“ Избрани вести, книга 1, 235.

Историята от 1888 г. даде пример за отхвърлянето на вестта на късния дъжд, която пристигна на 11 септември 2001 г. 1888 г. е символ на второто поколение лаодикийски адвентизъм, представено от втората мерзост на Езекиил; а историята в нея посочва един бунт, който бе предобразен от седемдесетте старейшини в Езекиил. Техният бунт представляваше спиритизъм и беше паралелен на чашата на благодатното време, която се изпълваше в дните на Ной. Отхвърлянето на вестта онагледя отхвърлянето от страна на ръководството на вестта на късния дъжд, която трябваше да посочи настъпването на третото „горко“ на исляма.

„Късният дъжд трябва да се излее върху Божия народ. Могъщ ангел трябва да слезе от небето и цялата земя да се озари от неговата слава.“ Review and Herald, 21 април 1891 г.

Ръководството, което през 1888 г. отхвърли вестта, предобрази отхвърлянето на вестта на исляма на 11 септември 2001 г.; но Бог възнамерява да произведе проявление на сила, на което тези водачи ще станат свидетели като част от Неговия съд над тях. Проявлението на силата на късния дъжд настъпва в края на периода на запечатването. То започна на 11 септември 2001 г., но достига своята кулминация в края на трите дни и половина от Откровение 11, когато настъпва „големият трус“.

Вестта от 1888 година беше лаодикийската вест, последният призив към един някога избран народ, който тогава бе в процес на отминаване.

„Вестта, дадена ни чрез А. Т. Джоунс и Е. Дж. Уагонър, е Божията вест към лаодикийската църква; и горко на всеки, който изповядва, че вярва в истината, а въпреки това не отразява пред другите дадените от Бога лъчи.“ The 1888 Materials, 1053.

Вестта от 1888 г. представляваше вестта, която посочи, че когато големите сгради на град Ню Йорк бъдат сринати на 11 септември 2001 г., трябваше да бъде дадено правото свидетелство към лаодикийската църква; а правото свидетелство е вестта за исляма от третото „горко“, която, когато бъде вдъхната върху един отстъпил народ, има силата да го доведе към живот като могъща войска.

„Трябва да се даде прямо свидетелство на нашите църкви и институции, за да се събудят спящите.“

„Когато словото на Господа бъде повярвано и послушано, ще се извършва устойчив напредък. Нека сега видим нашата голяма нужда. Господ не може да ни употреби, докато не вдъхне живот в сухите кости. Чух да се изговарят думите: „Без дълбокото въздействие на Божия Дух върху сърцето, без Неговото животворно влияние, истината се превръща в мъртва буква.““ Review and Herald, November 18, 1902.

1888 г. бележи началото на второто поколение на адвентизма, но също така предоставя и една пророческа линия, която се съгласува с последните дни. На 11 септември 2001 г. Бог поведе хората, които избраха да приемат, че нападението на исляма срещу земния звяр е изпълнение на пророчество, обратно към старите пътеки. Божият народ трябваше да се върне към скъпоценностите на Уилям Милър и да бъде обучен в основополагащите истини, които включваха изпълнението на първото и второто горко, които от своя страна установяваха настъпването на третото горко в онова време. Щом тези хора се върнаха към тези стари пътеки, те бяха доведени да видят святостта на двете таблици на Авакум.

Бунтът от 1863 г. против двете таблици на Авакум, които са бисерите на Милър и също така основите на адвентизма, предобразяваше бунт, който се повтори на 11 септември 2001 г.; защото отново на ръководството на лаодикийския адвентизъм бе дадена възможност да отстои бисерите на Милър или да ги отхвърли. И четирите поколения на адвентизма, които са представени в Езекиил осма глава, също така представят бунта на лаодикийския адвентизъм на 11 септември 2001 г.

Ще продължим да разпознаваме второто поколение на лаодикийския адвентизъм в следващата статия.

„Бог създаде човека с чувства, способни да обхванат вечните реалности. Тези чувства трябваше да бъдат запазени чисти и святи, свободни от всяка земност. Но човешките същества са изключили вечността от своите сметки. Бог, Алфата и Омегата, началото и краят, Онзи, Който държи в ръцете Си съдбата на всяка душа, е забравен. Мислейки, че са могъщи в знанието, хората са се принизили до най-ниското равнище пред Божиите очи.“

„Умът на човека е станал земен. Вместо да разкрива отпечатъка на Божественото, той разкрива отпечатъка на човешкото. В неговите покои се виждат образите на земята. Унизяващите практики, които преобладаваха в дните на Ной и поставиха жителите на онази епоха отвъд надеждата за спасение, се виждат днес.“ Signs of the Times, 18 декември 1901 г.